

Zvonimir Šiljac, diplomirani inženjer strojarstva, preminuo je 9. kolovoza 2014. godine. Kao osnivač i vlasnik tvrtke Akord-Ing d.o.o. surađivao je s arhitektima i projektirao dizala. Unatoč poslu koji je radio, njegova velika strast bila je glazba pa je tako 1977. godine osnovao harmonikaški orkestar Ivan Goran Kovačić i vodio ga sve do 2003. godine.

Do ovog razgovora došlo je prilikom planiranja još jednog intervjua za časopis Eho. Sastali smo se u Španskom naselju, gdje je on i živio, 21.11.2013. u obližnjoj pečenjarnici. Kao i uvijek, Šiljo, kako smo ga svi zvali, bio je iskren, simpatičan i susretljiv, pun vedrine i optimizma. Zbog raznih obveza, intervju ipak nije izašao u tadašnjem broju već se u dogovoru sa Šiljom planirao objaviti u sljedećem. Na moju veliku žalost, Šiljo je preminuo nedugo nakon intervjua. Teško je riječima opisati gubitak tako velikog čovjeka... Šilju sam upoznao još u djetinjstvu kada su započeli moji prvi glazbeni koraci koji su najprije bili vezani uz Slovenski dom u Zagrebu, u kojem je orkestar kojega je Šiljo osnovao najprije započeo djelovati. To je poznanstvo za tim trajalo sve do njegove smrti. Iskreno se nadam da će svatko tko je poznao Zvonka prepoznati njegov duh kroz sljedeći razgovor, koji će ostati trajno zabilježen na njegov spomen, te se prisjetiti svega što je napravio za harmoniku i za sve nas.

Budući da sam u organizaciji harmonikaškog natjecanja znam kolika je muka i briga oko same organizacije, posebice s ove financijske strane. Kako ste Vi ranije rješavali takve stvari? Imali ste orkestar koji je često putovao i koncertirao. Kako ste se snalazili?

Čuj, novaca nikada nije bilo dovoljno. Kad sam prije znao ići u Italiju, znao sam dobiti nekakvih 200.000 lira kao naknadu za koncert od Talijana, ali sam isto znao da kad oni dođu k meni, da to moram "vratiti". I kad su došli, čuj, stvarno je prva stvar koju su me pitali bila kad će dobiti novce? "Za sat vremena!", znao sam im reći. A onda su oni u kasnijem razgovoru na rit padali kad su saznali da mi nismo ništa od države dobivali i da sam se ja za sve sam snalazio.

Da, država je uvijek imala premalo novca, ali ipak je važnije bilo to druženje među ljudima.

Slažem se. Znadeš, ja sam ti tada dobivao od USIZ-a nekakva sredstva, ali to mi nije bilo nikako dosta pa sam ti započeo sam sve raditi oko sponzora. Od svih firmi sam tražio, a na kraju bi u Končaru tražio, jer sam znao koliko imam love. Npr. vidim da mi fali 100.000, tražim od Končara 200.000, a na kraju dobijem 100.000. Uvijek sam se nekako snalazio. A imao sam i sreću da me žena nikad nije pitala za financije niti stvarala probleme jer ako je ipak falilo na kraju, onda sam i sam plaćao.

Razumijem. Tu i tamo neki od nas tako rade.

To ti je grda stvar inače, a amaterizam je sada katastrofa. Nekad je postojao USIZ što je i tad bilo praktički ništa. Mislim, i sad je stanje "ništa", ali onda je bilo ipak "nešto"...

Tada je bilo jako puno orkestarara.

Da. I ja sam uvijek imao tu vezu s orkestrima. Pa i s vojnim orkestrom jer Janković i ja smo bili u Jeđutu u to vrijeme pa smo se tako znali. Ja sam tako i tvog djeda upoznao, znadeš? Ja

nisam imao tada ni udaraljki ni ičega, a želio sam sve. I onda ti ja pozovem Jankovića i - on sve sredi! On pozove tvog djeda, a on veli: „Zvonko, kaj trebaš?“, a ja sam onda one mrtvačke glave trebao, ne znam... Kak se zove onaj instrument što različite visine dobivaš?

Aaa, woodblock?

Ee to, woodblock!

Hahaha, mrtvačke glave...

To je tako izgledalo... (op.a. smijeh).

Da nije možda templeblock? Oni drugi su kockasti.

Da, temple blockovi! Onda sam to trebao i od vojske dobivao. Znadeš, nisam tada imao timpane, ali kad mi je trebalo, onda sam dobio i timpane i timpanista!

Gledao sam nešto i našao popis ansambala i sudionika Glazbenih smotri hrvatske mladeži od 1957. do 1997. godine. Tamo se spominje i Jeđut, orkestar Ognjen Prica, harmonikaški orkestar glazbenih škola te harmonikaški orkestar KPD Slovenski dom. Jeste li tu vi počeli?

Da, to je bio "moj".

A jeste li istodobno radili u Kovačiću ili je posao ondje došao poslije?

Posao tamo je došao poslije. Iskreno, kad smo dobili nogu iz Slovenskog doma, a to ti se dogodilo kad se pojavio jedan slovenski Milošević koji je ustvari želio raspad Slovenskog doma. On je u Slovenskom domu mislio osnovati kockarnicu, a ja sam tada bio predsjednik Odbora za amateri-

„TKO JE PRAVI, JE PRAVI! ZNADEŠ!“

RAZGOVARAO: SAŠA BASTALEC
TEKST OBRADILI: OZREN GROZDANIĆ & MARIJA PLENTAJ

zam Zagreba. I kad sam vidio što se radi... Zapravo, nismo bili zadovoljni Slovenskim domom i tada smo zatražili sjednicu kako bismo porazgovarali. I onda se predsjednik Krešo Antolić javio za govor, a ovaj ga je prekinuo i rekao da ako ne zna slovenski govoriti, da ne može govoriti. Onda sam ja poludio i rekao: "Da li to znači da moramo otići?" I tada se začuo pljesak od zbora koji je sve to znao. I kužiš, čuj, onda nisu znali što prigovoriti pa su nas počeli zafrkavati da samo trošimo novce. Gle, činjenica je da smo najviše trošili, ali smo najviše i dopeljali. I kad je to bilo? Znam, da, srijeda je bila, a u četvrtak navečer smo imali koncert na Zrinjercu. Ja sam ti odmah pokrenuo ideju da se samo preselimo u Kovačić. I kad je završio koncert, vidio sam u gledalištu tajnicu Miru (op.a. danas također pokojnu) pa kad je trebalo ići nazad u Slovenski dom, ja sam skupio orkestar i samo kazao: „Ne idemo u Slovenski dom!“. A ljudi su pitali: „Pa kako?“ „Ne“, ja kažem, „idemo u Kovačić.“ I tada me pitala Sanja iz Poreča: „Šiljo, a kaj bumo se mi raspali?“, a ja kažem: „Kaj se vi hoćete raspast?“ „Pa ne!“, kažu oni. „E, onda se ne bumo raspali!“. I otišli smo. I onda smo im timpane i sve otpeljali pa je policija došla k meni doma optužujući me da smo ukrali timpane...

Sjećam se da ste prije nešto o tome pričali...

Ustvari, bilo je ovako - mi smo imali seriju koncerata za Inu naftaplin. Tadašnji predsjednik, prije nego sam ja postao, je bio jedan dečko s kojim sam si bio dobar. Ina naftaplin nam je obećala platiti te koncerte i kada je došlo vrijeme za plaćanje, ja sam se zainteresirao za cijenu timpana i saznao kolika je. I tada, kad smo održali 10 koncerata koliko smo imali dogovoreno s Inom, dođem na

sastanak u Inu i oni vele: „Na koji račun da vam pošaljemo novce?“, a ja: „Ni na jedan.“ Na to oni: „Šta? Pa dogovorili smo se!“ Ja kažem: „Da, ali hajmo ovako - vi kupite timpane od Muzičke naklade i poklonite nam ih zbog dobre suradnje.“ Jer znaš, to ti je bilo vrijeme kad ih se nije moglo kupiti direktno, nego od novaca iz nekakvih smjerova. Pa sam ja dalje rekao: „Meni ti novci ništa ne znače jer kad mi sjednu na račun, ne mogu s njima ništa. Vi ih meni lijepo poklonite zbog dobre i uspješne suradnje.“ A tada ni filharmonija nije mogla kupiti ni jedan instrument, ni jednu trzalicu pa su poslije toga po Zagrebu počeli govoriti: „Kupil!“, „Ne mogu!“, „Kak ne možeš? Šiljac je kupio bateriju od 4 timpana!“ Pa su me svi zvali zbog toga.

No, nisam ih ja kupio, kupila je Ina naftaplin, samo sam ja predložio plan - da ih oni nama poklone. Tako smo ih mi dobili u vrijeme kad se uopće nije moglo investirati u kulturu, jer je tada postojao tzv. amortizacioni fond. Ni vojska nije mogla kupovati. Zbog "amortizacije" bi morali imati ne znam koliko puno instrumenata, da bi mogli investirati u jedan instrument. Poslije smo posuđivali i Lešniku, prof. udaraljki, pa sam ja posuđivao i od vojnog orkestra od filharmonije. Ja sam svima davao što sam imao, tako da su i meni davali zauzvrat bez problema.

Do kad je Slovenski dom imao orkestar?

Do '90-ih.

Ovdje mi piše do 1978. godine.

Ne, '78-e smo bili osnovani, a do '90-ih djelovali.

I onda je Kovačić krenuo 90-te?

Da, od '78-e do '90-e Sloven-

ski dom, i onda smo 90-ih otišli u Kovačić. Najprije smo probe imali u Jeđutu, jer ja sam svirao i u Jeđutu i bio član predsjedništva Jeđuta, ali budući da je Jeđut imao svoj orkestar, dva orkestra mi nisu imala smisla. Mi smo u tom puno jači bili i da se ne uništi Jeđutov orkestar, mi smo se maknuli pa smo u Kovačiću završili.

Uglavnom, da se vratimo na te timpane... Meni kad su policajci došli doma, najveći štos su bila upravo ta dva timpana koja su kasnije u Puli završila. Pula ih je tada htjela, iako im to nije toliko trebalo. I nisu ih oni zaradili, nego sam ih ja zaradio, orkestar ih je zaradio. Ali, kad je došlo do toga da će ih ovi ići prodati, ja sam nazvao Damira i iskreno rekao: "Čuj, ova dva timpana koja sam ja do sada imao, oni ih prodaju. Sruši im maksimalno cijenu i kupi si te timpane. Bolje da ih imaš ti, nego da stoje u društvu." Tako je i bilo. No, poslije sam ja jednu grešku napravio... Mi smo u Italiji dobili neku nagradu i ja sam za tu lovu kupio stalke, a na kraju si ih je Slovenski dom prisvojio. Ko pesu mi je bilo krivo što nisam podijelio stalke članovima orkestra.

Niste ni mogli znati da će doći do toga.

Pa nisam očekivao. Zato kad smo išli ponovno u Belluno, jesi i ti bio tamo?

Da, bio sam jednom, samo ne znam koji put.

Samo smo jednom i išli.

To je onda bilo vjerojatno 1995. godine.

Ne znam točno koje godine.

Onda sam bio u onoj velikoj sportskoj dvorani kad smo svirali.

“Kad su nas počeli zafrkavati u Slovenskom domu, ja sam ti 1977. godine odmah pokrenuo ideju da se preselimo u Kovačić. Skupio sam orkestar i samo kazao: ”Ne idemo u Slovenski dom!“. A ljudi su pitali: „Pa kako?“. „Ne“, ja kažem, „idemo u Kovačić.“. I tada me pitala Sanja iz Poreča: „Šiljo, a kaj bumo se mi raspali?“, a ja kažem: „Kaj se vi hoćete raspast?“ „Pa ne!“, kažu oni. „E, onda se ne bumo raspali!“

E da, u sportskoj. A meni je krivo bilo što je ona kiša pala pa nismo vani svirali... Ona ljetna pozornica je bila vrlo lijepa. I znaš šta je onda bilo? Onda sam ja isto kupio stalke, ali sam ih podijelio. Tako da su ih svi članovi orkestara imali, da se opet netko ne sjeti i ne uzme ih!

Nakon što ste otišli, Slovenski dom nije imao više orkestar?

Je, jedan čas. Jedan Maks, ne znam da li se sjećaš njega, inače je i neko njemačko prezime imao, on je tamo bio napravio nekakav bend i on je u njemu svirao, ali nikad ništa nije bilo iz toga. Zvao me bio i sadašnji predsjednik, ali nema više ništa od toga. Činjenica je da sam ja došao tamo kao dijete Slovenskog doma iz Karlovca, jer sam svirao u Triglavu u Karlovcu, i meni je normalno poslije bilo da odem u Slovenski dom u Zagreb. I ta tadašnja ekipa i Vlado, tadašnji predsjednik,

super nam je bilo! Ja nikad nisam ni sanjao da ću otići iz Slovenskog doma nekud drugdje...

Evo i Karlovca na popisu koji imam - mali harmonikaški orkestar KPD-a Slovenski dom Triglav!

Da, KPD, to ti je kazneno-popravno društvo! (op.a. smijeh). Ne, bilo je to "kulturno-prosvetno društvo".

Spominje se i Omladinski harmonikaški orkestar ŽKUD Josip Kraš od 1968. godine i Orkestar harmonika Slovenkog doma Triglav od 1962. godine.

To ti je bilo u vrijeme kad su iz Željeznickog kulturno-umjetničkog društva iz Maribora došli harmonikaši u Karlovac. Tada sam ih i ja, kao dijete, išao gledati. 300 harmonikaša je sviralo tada! I tako je to počelo. Prvu godinu nisam još svirao, ali drugu već jesam.

Dakle, počeli ste svirati u orkestru u Karlovcu?

Da, ja sam ko klinac počeo svirati. A kasnije sa svirki imam toliko dogodovština... Sjećam se jednog željeznickog službenika, Svete Kopagića, ali i Nikole Gerbera. To je još bilo za vrijeme Drugog svjetskog rata i poslije. Gerber je tada bio najbolji harmonikaš Jugoslavije! Posebno je sevdah dobro svirao. Da se smrzneš! Kasnije je, nažalost, počeo piti. Znadeš, kad smo znali ići na put onda sam ja za doručak pio 2 dcl mlijeka ili kave, a on 3-5 dcl rakije. Samo tako! Ali to ga je koštalo kasnije u životu i umro je s 52 godine. A Zvonko je bio njegov sin. Mi smo ti ista generacija bili. Kasnije smo i u gimnaziji bili zajedno. A i taj frajer je svirao da se smrzneš.

A i Hamdija Samardžić je bio tad na Radio Zagrebu i to ti je moj otac cijeli život spominjao. Pričao je on: "Eh, kako su Nikola Gerber

i Hamdija Samardžić svirali i pjevali...!" I tada sam ti ja u Triglavu jednom uhvatio tata Niđu. Tako smo ga zvali, a ja nisam ni registrirao da je to bio „taj“ Nikola Gerber! (op.a. smijeh). A moj otac je strahovito volio onu pjesmu „U Stambolu na Bosporu“. I jednom sam ja rekao Niđi: „Tata Niđo, jel vi znadete za tu pjesmu?“, a veli on: „Znam!“, „Pa čujte, moj me otac cijelo vrijeme pljuje da prčkam samo po toj harmonici, a ne znam ni jednu poštenu odsvirati!“ To ti je bilo jedno mjesec dana prije njegovog rođendana, i ja kažem dalje: „Dajte vi meni napišite tu stvar da je ja njemu odsviram.“ I onda mi je on to napisao. Kad je bio rođendan, stari je još bio u krevetu i brat i ja smo došli s harmonikom, a on veli: „Ajoooj, opet buš tu neku svoju, pa nikad nisi znao ništa odsvirati!“ A ja kažem: „Dobro stari... Poslije mi reci da li je bilo dobro!“ I kad smo to odsvirali i otpjevali, kaže on: „Konačno - nešto!“ (op.a. smijeh)

Znaš, zgodno je to napisao Nikola, a nije mi zakomplicirao život s onim šta je on svirao - trilerima i tak dalje. I stari je bio prvi put oduševljen, tipa: „Ajde nešto, konačno!“ Inače je uvijek govorio da ja sviram k'o da mačka za rep vučem! (op.a. smijeh). E, a onda ti mene poslije Gerber upita: „A kog si rekao da tvoj tata stalno spominje?“, a ja kažem: „Ma pojeo mi je živce s nekakvim Nikolom Gerberom i Hamdijom Samardžićem!“, „Kako si rekao?“, „Ma nekakav Nikola Gerber, pojma nemam...“, a veli on: „A znaš li ti kako se ja zovem?“, „Kako ne, Tata Niđo!“, „A kako se moj Zvonko zove?“ (op.a. njegov sin), „Ne znam, kol'ko ja znam, Gerber!“ I onda me vrtio 2-3 puta dok mi se u glavi nije skopčalo: „Pa nemojte reć da ste Vi taj Gerber?!“, „Jesam...“, veli on. (op.a. smijeh).

A sjećam se još... Prije su ti uvijek bili za Dan JNA u vojarnama koncerti. I tako smo ti mi napravili kvartet u Triglavu. Marinka, tada

je bila Cankar, i Katica, sestrična moja, njih dve, Marijan Ban i ja smo svirali. Bili smo i dva dueta. Oni su ti bili pravi Slovenci, a mi nismo. I tako, mi smo napisali u program jednom da za vojsku trebaju svirati 2 dueta, 1 kvartet itd.. I dođemo ti mi i sjedimo unutra, nas četvero, a veli jedan oficir: „Dobro, a kad će doći ostali?“, „Koji ostali? Pa mi smo svi!“, a on gleda u popis i nije mu jasno. Kažem ja: „Nas dvoje smo jedan duet, njih dvoje su drugi duet, a svi četvero smo kvartet, tako da je na kraju onoliko ljudi koliko i treba bit!“ (op.a. smijeh).

I te večeri ti je još meni prišao jedan vojak i odjednom rekao: „Hoćeš me pratiti?“, a ja sam bio u čudu i pitam ga: „Šta pratiti?“, a kaže on: „Pa ja imam jednog na Radio Sarajevu koji me prati kad pjevam!“, a ja kažem: „Čuj, ja bi te i mogao pratiti, ali to nije pravo. Ja nikad nisam dobro narodnjake svirao. Ali, ima tu čovjek koji te može pratiti kao što te nikad nitko

nije pratio!“, i dopeljam mu ja Tatu Niđu, a on će: „Neću!“, kaže: „Daj ti!“, a on ti je imao i super Dallapu u to vrijeme, ali je teška ka vrug bila, sjećam se.

Dugmetarka, ne?

Ne, ne, klavirsku harmoniku. I veli on dalje meni: „Daj, ajde ti!“, i nije htio svirati. Pa sam ja došao blizu njega, s tom njegovom harmonikom i - kenjao (op.a. smijeh). Namjerno nisam pogađao tonove! Pa će on na to: „Daj... Makni se!“ I dođe ti taj vojak njemu sad i pita jel zna tu i tu pjesmu koju je trebao pratiti, a veli Tata Niđo: „Ti znaš pjevat to?“, „Znam, nema problema!“, i samo mu je još rekao: „A jel znaš u kom tonalitetu pjevaš?“, „Znam! Hoćemo li probati?“, a Tata Niđo njemu veli: „Pa jel znaš ti to pjevati?“, „Pa znam!“, „Pa šta ćemo onda probavati?!“ (op.a. smijeh). I sad ti je još najveći štos bio kad ga je Niđo još pitao: „A iz kog dijela Bosne je ta pjesma?“ I kad je ovaj rekao otkuda, a tata Niđo ti na licu mjesta napravi neku međuigru, lijepu onako, znaš, da se dvorana smrzne, a meni je samo došapnuo: „Samo ritam nam daj.“ I tako, i taj frajer je konačno zapjevao, kad ono - odlično frajer pjeva! I kad je završio motiv, onda ti Tata Niđo raspali opet međuigru na temelju onoga šta je ovaj pjevao, a ovaj veli: „Pa gdje si ga našao?! I ljudi s kojima na Radio Sarajevu radim nikad me u životu nisu tako pratili!“ I onda sam mu poslije pričao da je to bio prvi harmonikaš Jugoslavije za sevdah. Ali isto tako, one varijetetske stvari, sve je znao svirati, i opere. Čuj, nema kaj nije znao! Mogao je pijan bit ne znam kako, ali mogao si ga snimati kako je bio dobar! I tako je frajer rekao na kraju: „To još nisam doživio...“ I onda su na kraju navalili svi za bis, a ovaj opet veli: „Ja bi tu i tu.“, a Tata Niđo kaže: „Ja sam ti rekao, jel ti to znaš pjevati?“,

„Znam!“, „Pa onda mi samo reci iz kojeg je kraja i u kom tonalitetu!“. I tako ga je cijelu noć pratio dok je ovaj pjevao... Čuj, znaš, onaj rasni narodnjak, to ne može svatko. Tako da je to bilo - ludo.

Vi ste u Karlovcu, osim što ste rođeni tamo, osnovnu i srednju školu završili?

Da, gimnaziju. Sve u Karlovcu.

I onda ste otišli na studij u Zagreb?

Tako je, strojarstvo.

Kad ste rođeni?

14.03.1944. godine.

To sam spomenuo jer sam razmišljao kad ste onda počeli raditi u Karlovcu?

Ne, nisam radio tamo.

Niste radili na Glazbenoj školi u Karlovcu?

Ne, nikada! Ja sam ti radio u Balokoviću i poslije me jedna direktorica sterala iz Balokovića. Sjećam se te sjednice. Išao sam skupa s Marijom Ivković i još ona meni govori: „Blago Vama. Vi ste krasne rezultate napravili“, a ja joj kažem: „To se kod nas nikad ne zna...“. I kao da sam predosjećao, uđe ti direktorica na sjednicu, a inače je na sve te sastanke i sjednice Nastavničkog vijeća dolazila s pravnikom. Uđe ti ona u razred u kojem smo imali sastanak, pogleda me i kaže: „Vi, kolega Šiljac, pa Vi ne znate da više ne radite ovdje?!“. I onda sam se se ja digao i ispričao što sam smetao. (op.a. smijeh) A svi su pali od šoka! Međutim, mene je Marija Ivković odmah u 7 iduće jutro zvala da me netko treba na telefon. Mislim si ja: „Tko će mene na telefon tako rano?...“

“Jednom sam ja rekao Niđi: “Tata Niđo, jel vi znadete onu pjesmu “U Stambolu na Bosporu?”, a veli on: “Znam!”, “Pa čujte, moj me otac cijelo vrijeme pljuje da prčkam samo po toj harmonici, a ne znam ni jednu poštenu odsvirati! Dajte vi meni napišite tu stvar da je ja njemu odsviram“. I onda mi je on to napisao. I kad sam je tati za rođendan (koji je proveo u bolnici) odsvirao, kaže on: “Konačno - nešto!”. Inače je uvijek govorio da sviram k'o da mačka za rep vučem! ”

A to je bio čovjek koji je bio radio u Varaždinu, jedan flautista, a poslije i u Zagrebu. A i žena mu je negdje predavala harmoniku...

Sta... Staaa...?

Ne, ne, ne... Taj na kojeg misliš je inače iz Zenice bio, a ovaj je u Varaždinu radio i oženio se s jednom Marijanom. Sjetit ću se. I, on ti mene nazove i veli: „Kolega Šiljac, čujem da ste slobodni.“, „Pa zašto?“, „Pa, da dođete ujutro na nastavu na Trešnjevku!“, a ja velim: „Pa, jesam!“ (op.a. smijeh) Ah... kako se zvao? Sin mu je svirao violinu u *Plavoj travi zaborava*. Ne mogu se sjetiti sada... Tko je predavao harmoniku još u Zagrebu u ono vrijeme?

Krešimir?

Ne. Krešo je svirao u vojnom orkestru i na radiju. Je li mu ime počinje s "p"?

Ja te starije i ne znam toliko dobro...

Ma dobro.

A koja je to škola na Trešnjevci bila? Kako se zvala?

Ovoga, hmm... Josip Slavenski. Ivanjek je radio na toj školi.

Aha, Ivica Ivanjek.

A direktor je bio tada taj profesor harmonike. I tako, ja sam ti jedan dan dobio u pola 6 popodne iz jedne škole otkaz, a već sutradan sam u 8 sati ujutro bio na nastavi na Trešnjevci! Inače, nikad me nije posebno volio, iako se praktički nikad nismo ni posvadili. Jednostavno mu nikad nisam pasao, očito. Nije Matanović, nego... Kak se u Ivanu Zajcu profesorica harmonike zove?

Markušić?

Markušić? Da, Markušić me zvao! I u to vrijeme smo ti Alojzije Seder, on je gitaru predavao, i ja, počeli na Britancu u Blagoju Bersi hodat na instrukcije iz solfeggia. Jer ja sam si razmišljao: „Ajde, da nešto i završim!“ I onda sam vidio da tu sreće nema... Jer, nažalost, među tim glazbenicima uvijek su kompleksaši bili i kajle si podmetali, umjesto da se družu i pomažu. A čuj, ja stvarno nikome nisam ništa zamjerao i učio sam od svih, a imao sam i rezultate apsolutno najbolje na svim takmičenjima. I npr., baš tu godinu kad sam nogu dobio, baš sam gledao poslije, na svim javnim produkcijama u Balokoviću, na svima su samo moji harmonikaši bili, kroz cijelu godinu, tako

da sam ja mogao napraviti cjelovečernji koncert samo od mojih solista! Čuj, da se razumijemo, ti solisti nisu bili na nivou jedne Pule, ali čuj, stvarno su baratali besprijekorno instrumentom.

Jednom nam je na školu došla i Vojka Vuković, baš kad sam bio na Trešnjevci. Kasnije sam ja bio i dva ljetna seminara kod nje u Puli. I, nakon završene produkcije, pita ona mene: „Jel ovo tvoj? Jel ovo tvoj? Jel ovo tvoj?“, a ja: „Je, je, ali kak' si znala?“, a ona kaže: „E, pa kako ti sjediš, tako i svaki od tvojih učenika sjedi.“ Jer ja sam uvijek samo na lijevoj nozi imao instrument, a desnu stranu sam opustio. I uvijek sam nekako ja prišao harmonici, jer mi je najlakše tako bilo kontrolirati ruku. I onda sam se smijao jer je ona od prvog do zadnjega svakog mog učenika skužila! (op.a. smijeh).

I onda još nešto. Ti ljetni seminari su bili u vrijeme kad sam ja studirao strojarstvo, a ona meni jedne godine, kad sam došao u Pulu, veli: „Zvonko, a u kojem svojstvu si ti došao na ljetnu školu harmonike?“, a ja joj kažem: „Aktivni promatrač!“ A čuj, tad je ona sve te ljude s našeg područja na ljetnim školama učila.

U Puli?

Da. I jednom ti je bila isto zgodna stvar. Svi ti ljudi su došli tamo, a ona ih pita: „U redu, ali tko će mi pomoći svirati da cijelo vrijeme ja ne držim harmoniku?“, a nitko se nije htio javiti... I tada sam ja rekao: „Vojka, ja mogu svirati! Ali bez veze mi je... Vi ste profesor, držite nastavu i sve, a sad da se bavite prvim razredom?...“. A ona će: „Zvonko, molim te, sve je u redu. Samo mi nemoj koncertno svirati, sviraj mi najgore šta možeš!“, a ja joj kažem: „A to bar nije teško...“ (op.a. smijeh). I tako sam ti ja 2-3 dana njoj pomagao.

Čuj, 3-4 sata držao sam instrument na sebi i nisam morao paziti šta i kako sviram, a ona mi je još kasnije rekla: „E baš mi je dobro došlo kad si ono zapilio pa sam mogla objasniti još neke stvari zbog toga!“. I dan danas smo Vojka i ja dobri. Ona ti je točno 10 godina starija od mene, inače.

Gdje je ona sada?

U Beogradu, u mirovini. Znadeš, Liljana Ivanović koja je profesorica u Puli, ona ti je njezin đak, a njezini učenici su osvajali dosta nagrada. Janez Govednik je također njezin đak, Ivica Ivanović... Taj inače ima pored Pule i vikendicu, a u Münchenu predaje srpskim iseljenicima. Čuj, od nje si uvijek mogao naučiti dosta jer je ona bila prvi profesor u Beogradu, ustvari i prvi profesor u Jugoslaviji! A ova, Baračkova, Beba iz Novog Sada, ona je završila Hohnerovu školu pak u Trossingenu.

Čak se i orkestar zove Baračkova po njoj?

Ne, to je po mami njezinoj dobio ime.

Sjećam se tih knjižica sa Susreta gdje sam viđao to prezime.

Da, a Milana Simin, ona je pak oženila svog učenika Acu. Inače smo Aco i ja bili jako dobri, a ona je držala orkestar. Jednom smo ti nas dvojica pobjegli prije koncerta, a ženski dio orkestra je dobio zadatak da pronađe Acu jer je on morao svirati kao solist. A nas dvojica se sakrili u grmlje! Oni su išli oko nas, a mi smo se samo smijali i valjali! Pa je onda za kaznu cijelu noć morao kod nje svirati. I na ovim zadnjim Susretima kad je bila, on ti isto dođe. Plavu kosu ima, mislim. Aco, iz Novog Sada, Malenica. To je njezin muž.

A jedan je još samo bio bolji

harmonikaš od njega, i to ovaj iz Ljubljane - mađarsko prezime je imao... On u Ljubljani radi sad. Stvarno je odličan solist bio. Kad sam ja bio na prvom Susretu, sjećam se, on je svirao nekakvu ludu stvar s puno kratkog mijeha. To sam ja prvi put vidio tamo! A plav je bio, nizak. On ti je jako dugo svirao taj kratki mijeh, par minuta je bila kompozicija, a ja sam imamo osjećaj da će ga šlag trefiti kako mu je pocrvenjelo lice od tog napora! Sebastian Ernoj!

A bio je još jedan koji je dobro svirao, ali kasnije je propalitet postao. Propio se pa sad na placu prodaje nekakva jajca i šta ti ja znam, da bi od nečega mogao uopće i živjeti... A bio je fenomenalan harmonikaš! I ja pamtim Acu i njega, još kad su skupa duet svirali. S tim da uzmeš da je Aco odlično sviral! Kad je netko Bogom dan... E, tako je ovaj to imao.

E, i onda ti je znaš tko bio još dobar? Ovaj koji u Murskoj Soboti radi - Ištvan Varga.

Da, on je prije radio tamo.

Kako su se meni sviđale njegove skladbe... On je stvarno dobar skladatelj bio! On je bio novosadska škola, tako da je i odlično svirao. Ja sam ga nagovarao da mi napiše nekakve skladbe za orkestar jer je za soliste pisao odlično. Ali pazi, to nije ništa neobično jer je i on izvanredno svirao i bio je u tijeku svih događanja.

A bio je isto i jedan Mađar koji je na Trešnjevci radio. Taj je isto bio fantastičan! Pijanist je bio. On je za sve svoje đake na svim produkcijama đacima skladao kompozicije koje su ovi izvodili. Ma fantastično! Ali nije meni htio napisati ništa: „Ja znam klavir“, veli on, „ali ovo neću!“ A čuj, kad netko ima sreću da upadne u šake profesoru koji je

tako dobar... To je fantastično. On ti je mene podsjećao inače, što se tiče skladanja, na ovog „mog“. Skladao je s lakoćom kao Klobučar. A taj Klobučar ti samo sjedne i svira.

Improvizira 2-3 sata ako treba?

Koliko treba! Isto tako, kad sam ja došao, prvu skladbu kad mi je radio...

Tri stavka za harmonikaški orkestar? To ste vi inicirali?

Da! A napisao je on meni sveukupno nekih pet komada..

To je sve za Kovačić pisano?

Ne, za mene je pisano, a sad ovisi jesam li bio u Slovenskom domu ili u Kovačiću. Uglavnom, ta „Tri stavka za timpane i orkestar“, poslije je to na i Biennalu bilo i čak mi je prišao Lešnik i pitao me: „Ja to mogu koristiti?“, a ja kažem: „Može!“, zato jer je Tonžetička prazvedbu tad radila i onda se to njima svima jako dopalo. Čuj, i normalno da je interpretacija koju je i Lešnik kasnije napravio, s puno više slobode i ostalog, stvarno bila izvanredna! Pratio ga je i ovaj orguljaš, Bradonja. A vjenčani je kum ovome pak dirigentu Kovačića, bivšem dirigentu šta mu je tata bio pjesnik. Uostalom, jedino mi je žao što nemam tu snimku. To se moram s ovima iz Pule dogovoriti. Kad ste svirali Tarbuka, znaš?

Imam ja to negdje! Mogu Vam poslati.

Sva tri stavka? Jesu tri ili četiri?

Četiri. Gange...

Gange su prve, Balun, onda Međimurska...

I zadnja - Panonica.

I Panonica! A sjećam se, tad je Tarbuk bio u vojsci i nije čuo svoju prazvedbu nego je njegov tata bio na koncertu. Poslije je on došao k meni jer sam stjecajem okolnosti znao njegovog tatu kao violinista.

Tarbuk, Hrvatska suita!

E, da, da!

Za harmonikaški orkestar!

Tako je, tako je!

Ja sam čuo verziju za puhački orkestar, ali je navodno za harmonikaški bila original.

Original je harmonikaška verzija, a ja sam bio na prazvedbi te njegove puhačke verzije. Tada je Tarbuk i dirigirao tom vojnom orkestru.

Ta stvar je odlična.

Je, ali original je original. Ja sam rekao tad Tarbuku: „Uz dužno poštovanje, ali bolje zvuči verzija s harmonikaškim orkestrom...“. Znaš, možeš se ti i raspast koliko god hoćeš, ali u puhačkom orkestru... Pazi, ono šta je u Gangama, ona 4 solista, on je to napravio kasnije za dvije oboe i dvije flaute. To nije to! Ali 4 harmonikaša kad to sviraju... Ja sam ti tada imao Borka Špoljarića i ovu iz Pule, koja je sad u Kanadi. Četiri solista su mi to odsvirali znaš kako! I to ne možeš ni s flautom, ni s oboom dobiti. Ne možeš! Ja sam tad rekao Tarbuku: „Čuj, odlični su kao zamjena za harmonike, odlični! Ali ne paše to... Original je original! Uz dužno poštovanje.“

Šteta što te skladbe nisu izdane.

Izdat će se. Ja sam i Tarbuku predložio da napravi korekciju, ali on je rekao: „Ne, ja ću radije

napisati sve ponovno. Jer mi je veći napor ispravljati i vidjeti je li to dobro sve, nego napisati ispočetka. Onda ću to moći i tiskati.“

Čuo sam da na HDS stranici postoji popis svih skladbi od '70-ih i '80-ih koje su napisane za harmoniku.

Imam ti ja to.

Jeste to vi možda objavili ili je Društvo skladatelja to sabralo?

Nisam ja. To je Društvo skladatelja radilo. A i od Uhlika imam isto jedno pet stvari.

Muziku za lutke?

Tako je.

I Malog princa?

Tako je.

A Popevka bratska? Je li to originalna?

Ne, to je aranžman, slovenski.

Tri Marijanske pjesme...

Samo malo... E, to je Uhlak. Original. *Popevka bratska slovensko-hrvatska.*

Za harmonike?

Da, da, da...

Zagrebačke razglednice?

E, to je najbolje!

To spada u popularniji žanr ili ne?

To je više šansonjerski napisano, ali je Uhlak. Pravi Uhlak, znadeš?

Ljudi jako vole njegove skladbe.

Da, ali pazi, skladba se zove *Popevka bratska slovensko-hrvatska.*

Znači, originalan naziv nije Popevka bratska? Ima i dodatak?

Popevka bratska, slovensko-hrvatska. Još ću provjeriti. Jer štos ti je u tome da je on to radio za Krapinu, ali tamo nije prošlo.

Za festival?

U Krapini. Da. Onda sam ja rekao, budući da smo mi Slovenski dom još bili: „Daj ti nama napravi to pa ćemo je mi izvoditi!“ I onda su Pogrmilović i još trojica popevali k'o kvartet, ono, baš u stilu: „Pijmo brati vince, voda naj stoji...“ Mi-slim, kad sam gledao i slušao Krapinu, stvarno je šteta što to nije prošlo jer je baš temperamentno bilo. Tomica... E, ali ja sam krivac za uopće njegova skladanja. Zato jer ti je on kad se vratio iz vojske meni rekao: „Zvonko, mene sad više opet nitko ne zna jer sam bio u vojsci i sve. Daj, hoćemo li nešto mojega izvesti da me se ljudi opet sjete?“, a ja sam mu rekao: „Daj, pa napiši nešto!“ Ja sam ga tjerao da počne pisati, a on mi kaže: „Znaš kaj? Trudil sam se napisat i sve, ali prazan sam. Niš... i sve sam strgal na kraju jer ne vredi - niš.“

Ozbiljno?

I kažem ja tad njemu: „A dobro, ajde, onda kad ti bude išlo...“ I onda ne znam kaj mi je već sljedeće napisal, ali odlično je bilo! A ove *Zagrebačke razglednice*, jel?

Da.

To sam ga tražio da za kraj te skladbe hoću da bude oratorij, da bude kao *Deveta simfonija*. I čuj, tako je i napisao! A čini mi se da nitko osim Kovačićevog zbora to ni ne može popevati. Jer ja sam tada imao 8 ili 9 udaraljkaša, zbor je morao u 7 linija pjevati, soprani su teško bili napisani tako da osim mladih soprana, koje je Kovačić imao tada, nitko to nije mogao popevati! Strašno je bilo. Hoću reći, baš odlično napravljeno!

Evo, gledam još - Tihomil Vidošić: Male radosti; Karneval; Baka priča...

E, *Karneval* sam ja u Puli svirao.

Sjećam se, s pravim instrumentima, hoću reći s prirodnim instrumentima, iako je to bilo predviđeno za elektronijume.

Tako je, za 4 elektronijuma.

Prave trube i klarineti su bili unutra, sjećam se.

Da, jer meni se to strašno sviđalo. Iako sam ja inženjer, elektronički zvuk mi tu nije pasao. Puležani, koje je Stanko tada vježbao, su tako dobro to svirali... Nitko nikada nije tako fenomenalno svirao elektronijume! I znadeš šta? Ja sam bio jedno cijelo popodne na probi tog kvarteta elektronijuma koje je Stanko ganjao. Čuj, nikad ja nisam druge elektronijume vidio da se s toliko pažnje radi, dobiva svaki ton prema instrumentu koji je svirao. Znaš, ipak je

to bio Stanko. Pa i kada su svirali Zlatića. Kako su samo njegove stvari svirali...

A Lovro Županović?

To sam zadnje svirao.

Mali koncertni ples za harmonikaški orkestar?

I to je dobro, ali...

Koncertni ples br. 1?

E tako je, to je najbolje!

Vrhovski, Josip. Orguljaš?

Koji?

Iz Zagreba.

Ne, ne, ne... to ti je tata...

Pintarić?

Ne, ne, ne...

On je isto orguljaš.

To je drugo, da, ali ovaj Josip Vrhovski ti je tata od ovoga... ne, deda od Fačinija!

Za njega nemam još skladbe dostupne.

A Fačinijeva mama ti je kći od Vrhovskoga. On je već bio fajn star kad je imao tu kćer, Fačinijevu mamu. On je inače bio direktor glazbene škole u Karlovcu. Vrhovski, Josip Vrhovski! E, a pored toga znam da je Jeđut isto jednu stvar od Vrhovskoga svirao.

Evo, imam Istarski rondo. To je original?

E, to je original od ovoga... kak se zove? Tata mu je bio inspektor. Zlatko... Zlatko Tomerlin! I to je dobra stvar! Ima jedan zgodan,

lagani dio, a inače je makedonsko – istarska. Mislim, zafrkavam se...

Zbog ritmičkog štih?

7/8.

7/8, a istarska ljestvica?

Da, da, da... (op.a. smijeh).

Zgodno. Imam i Tanodija. Kako ste rekli?

Zlatko Tanodi.

Tri stavka za harmonikaški orkestar?

Tako je. Samo su brojevi, nemaju nikakve nazive. Drugi je „Respiration“, samo mijeh. Tanodi i ja smo skupa svirali u sastavu *Acezantez*, znadeš? I onda sam ga ja non-stop tjerao: „Ma, daj mi nešto napravi!“ I rekao sam mu da hoću jedno 7 minuta da bude duga stvar, jedno 2-3 stavka, da ima udaraljke i sve ostalo. I spremamo ti se mi s *Acezantezom* za jedan koncert i veli on meni: „Čuj, napravio sam! Ali, kraće je, a ono šta će tebe smetati jedino je da nema udaraljki.“ Ali čuj, to je tako dobro napravio da ništa nije falilo! I to je bilo prvi put da je netko napisao stavak bez ijednog tona. Samo puhanje i ritmiziranje.

Tako nešto slično je Mladen Tarbuk imao u Fisarmonica blues za pet harmonika.

Da, da, znam...

I Taclikov Kaj.

Rudolf Taclik.

Rudolf?

Da. To mi je bio susjed u Karlovcu.

Obrada?

Obrada, da. To je inače pjevala uz nas Ivanka Boljkovac.

Imam Branka Starca dosta: Balkanske impresije; Suita „Maske“; Scherzo 1, Scherzo 2...

E, a fali... Je-ben ritmico. (op.a. smijeh).

Kako?!

Ben Ritmico. Rit-mi-co. Piše „ben ritmico“ pa sam ja onda rekao „je-ben ritmico!“ (op.a. smijeh) Kad budemo u prilici pokazat ću ti partituru koju sam imao. Ja sam si morao podijeliti sve, znadeš, da možeš mahati po 5, 7...

Poliritmija neka?

Poliritmija. Nešto mora bit 1, nešto mora biti 6, 7... I to je bilo ludo zato jer su tu i udaraljke. Ali ja sam Starca kasnije izbacio s repertoara jer mi se nije sviđao njegov pristup kod *Scherza 1 i 2*. Čuj, kad si slušao, nisi znao koji je... Sve je nekako - jednako bilo.

Nije gusta faktura, nego prozračno?

Ne, ne, ne... To je izgledalo kao - štancanje. Čuj, meni je tu najpošteniji pristup imao Uhlik. On mi je znao reći ako bi osjetio da ne može nešto dobro skladati: „Čuj, ne ide mi! Kad budem mogao, onda ti budem napisao.“ I to je bilo pošteno.

Nije važno koliko traje, nego...

Tako je. Jednom, kad smo bili u Glazbenom zavodu, svirali smo zadnji, sjećam se. Prica (op.a. orkestar) je svirala prije nas i, iako je ona uvijek imala nešto konzervativno, tu večer su svirali Starca jer je za njih on bio osvježenje. Ja

sam Starca također imao, ali me više nije toliko interesirao. I onda kad su čuli naš *Scherzo*, počeli su govoriti: „A vidi, oni opet sviraju ono kaj smo i mi!“, a ja kažem: „Nije!“ i pogledao sam u popis repertoara i vidio da piše broj koji mi nismo imali. Ali, to je zvučalo isto, znadeš.

Recimo, Klobučar. On je svaki put bio nov. *“Diptih”*, za primjer, to je fenomenalno! To je čisti narodnjak “klobučarevski”, ali jako dobro napisan. Međutim problem mi je bio uvijek što nisam cijelo vrijeme imao vrhunске svirače. Da sam barem dva razreda srednje škole imao, dobro školovana... Svašta bi mogao svirati!

Da, sve zavisi od generacije do generacije...

Tako je.

Ali ako i bude koji školovani, onda na nekoj drugoj dionici fali...

A, ne, to sam ti ja uvijek kombinirao. Recimo, Prica ti je uvijek imala Barića, sjećaš ga se? S debelim naočalama, inženjer nafte. On je genijalan što se tiče srca i interpretacije, ali on je svirao sva sola i sve. Tako je Mladen to radio. I sad, kad sam ti ja to radio, onda sam rekao: „Čuj, Bara to može sve, ali ja ću to rasporediti po dionicama pa akustički da mi nešto slijeva dolazi, a nešto s desna.“

Da, a i ljudima je zanimljivije da imaju nešto za navježbati.

Da. Ali čuj, on je genijalno svirao pa su meni rekli: „Pa ovi tvoji ti to ne budu mogli odsvirati!“ Čuj, ali ja sam zato 5 taktova natjerao jednoga da dobro odsvira, a 5 drugog. Nisu kao Barić svirali, ali su svirali. I nitko nije ni primijetio da je nešto lošije nego njihovo.

Ja sam uvijek želio imati puno harmonikaša i onda sam se i telio s uvježbavanjem. A čuj, vi ste došli onda kad sam ja već bio pri kraju s energijom jer sam morao više raditi za svoj posao, gdje sam plaću primao. Tako da je to tad bilo već krvavo...

Ali dugo ste radili i s nama i svugdje smo bili.

Jesmo.

I htio bih Vam ovom prilikom zahvaliti što ste nas povelili u Belgiju i Nizozemsku. Bilo je nezaboravno!

Da. Mi smo, čuj, sretni bili kamo god smo išli! Nije nam bio bitan smještaj ili nešto. Za razliku od nekih, mi smo bili smo skromni.

Istina je. Ljudi nikad nisu ni pitali kako ste sve to uspjeli organizirati i koliko je tu muke bilo.

Je...

To samo Vi najbolje znate.

To ja znam, da. Ali bilo je lijepih stvari na tim putovanjima. Jednom kad smo išli doma stali smo tamo negdje iznad Frankfurta. I tamo ti je i došao ovaj moj kompić s kojim sam bio koncert-majstor kad je Jeđut bio u Njemačkoj. Onda smo ti on, Peter Heinz i ja, bili koncert-majstori i skupa smo u orkestru svirali. Ali i štimung smo nas dvojica uvijek radili za sve. I tu večer smo napravili tulum. On je inače bio izuzetan. Čak je bio i dobar sportaš. I tad smo tamo onaj Apfelwein pili, ono jabučno vino. A to ti je nama ko sok bilo! Kad ono, vidjeli Nijemci kak mi to trusimo, taj Apfelwein, a velim ja njemu: „Ma, to nije ništa. Mi toliko trusimo i Naturwein!“ znaš, prirodno vino. (op.a. smijeh)

I tako su oni jednom došli u Pulu. Četvrti mjesec je bio i kupali su se ko mutavi! Pa smo i mi dotrčali i skočili u vodu! Ali, ja sam ti odmah izašao van jer je smrzalica bila. I navečer opet, terevenka... I, Peter očito nije zaboravio da sam mu ja rekao još u Njemačkoj da ću ga napiti kad dođe ovdje pa mi je u jednom trenutku rekao: „Šiljo, ne buš me napil...“, a ja velim: „Pa kako?“, „E, pa već sam popio ulja!“ .Kužiš ti njega! Jer kad se ulje popije, onda se napravi sloj tog ulja u želucu i alkohol ne isparava u tijelo. I... smislim si ja nešto u glavi pa mu kažem: „Dobro, sve štima. Ali ajde ti, kao pravi sportaš, možeš li nam stoj na rukama napraviti?“, „Može, kako ne!“ I odmah ti on krene, ali... u želucu mu se sve okrenulo i za 5 minuta su ga odnesli jer je skoro umro od trovanja alkoholom!

Uf!

I sutradan on meni veli: „Šiljo, pa šta je bilo?“. Kaže: „Ja sam popio i ulje i sve...“. A ja sam mu rekao: „Da, ali onda nemoj kad popiješ ulje raditi stoj na rukama!“

Hehe!

A ovaj kaže: „Nisam se sjetio...“, a ja velim: „Zato ja jesam!“ Inače, nas dvojica smo se odlično slagali. I njegova žena je bila draga. I to je izvrstan orkestar bio, znaš. Njega je inače vodio onaj, čekaj, šta smo mi radili? „Panamericana“?

Da, to je bilo jako lijepo.

Da, *Panamericanu* je radio...

S latino ritmovima?

Da. Dirigent njegov je bio tada, ne mogu se isto sjetiti kako se zove, ali on je to napisao i poslao meni, a kasnije rekao da mu to nikad

nitko nije izveo kao onda mi. Umro je taj dirigent. A čuj, svašta, svašta smo radili i postigli! Jedino mi je žao što nismo imali novaca za odlazak u Rim.

Rim?

U Rim, da. Bili bi u ovom katoličkom bogoslovnom, u Sv. Jeronimu. A u Sv. Jeronimu ti je sad, ne znam jel se ti sjećaš njega... Slovenac je podrijetlom, a inače svećenik i završio je u Rimu bogosloviju. Poslije je bio svećenik tu kod mene u Španskome. Ne znam mu ime. Znadeš, poslije ovog sudara, treba mi puno vremena...

Ma kakvi! Vi toliko toga znate i niste ni svjesni koliko pamtite! Ja ne bih ni mali dio zapamtio toga što ste Vi prošli!

Marko. Marko Kovač! On je na četvrtoj svirao. I on je u Rimu završio bogosloviju. I čuj, ako sam ikoga sreo u životu za koga je to super zanimanje, to je on bio! Nikad se nije naljutio, nikad nije povisio ton. I činjenica je bila da kad je on u crkvi počeo mise držati, tu kod nas u Španskom, u roku 3-4 nedjelje crkva je bila puna! Jer on ti je...

Tako lijepo govorio?

Fantastično! A glas koji je imao... Pa kad je govorio ispred oltara...

Ravno iz srca, jel?

Ma iz podruma!

Iz podruma?!

Imao je glas kao kontrabas. Ne bas, nego kontrabas! I činjenica je da je crkva, ali i vjeronauk bio dupkom pun jer je on briljantno sve radio. Znaš šta znači i obrazovan i fantastičan?! I ja sam par puta išao tamo. Mislim, hoću reći,

poštujem crkvu, ali nisam bogomoljac da moram svaku nedjelju biti tamo, ali sam jednom došao ili možda čak dvaput, kad su mi djeca išla na vjeronauk. I čuj, jedan od tih svećenika koji je držao misu nedjeljom, ja sam ti imao osjećaj da je pet ili deset rečenica napisao i poslije 20 minuta tih pet rečenica stalno ponavljao. Jezivo! A Marko... Kad sam došao i prvi put i ne znam koji... Čuj, da je htio dva sata pričati, svi bi ga slušali i nitko ne bi riječ rekao! Briljantan je bio! Al' su ga prebacili u Novi Zagreb. I sada, kad sam bio radio nešto za svećenike, onda mi je jedan od njih rekao da je on sad u Veneciji, otišao na postdiplomski ili nešto. A kad se vratio iz Italije, bio ga je Bozanić odmah uzeo k sebi. To ti je bio Marko Kovač.

“Ja sam ti radio u Balokoviću i poslije me jedna direktorica sterala iz Balokovića. Sjećam se te sjednice. Uđe ti ona u razred u kojem smo imali sastanak, pogleda me i kaže: „Vi, kolega Šiljac, pa Vi ne znate da više ne radite ovdje?!“. I onda sam se se ja digao i ispričao što sam smetao. A svi su pali od šoka! I tako, ja sam ti jedan dan dobio u pola 6 popodne iz jedne škole otkaz, a već sutradan sam u 8 sati ujutro bio na nastavi na Trešnjevci!

AKADEMSKI HARMONIKAŠKI ORKESTAR
"IVAN GORAN KOVAČIĆ"

I sad, ja ti nisam znao da se on vratio iz Rima, jednom kad smo bili u jednoj pečenjarnici, tamo na Zagrebačkoj cesti, vidio sam da je gazda pečenjarnice s nekim društvom, ali nisam se zagledao. I kad sam odlazio, pozdravim ja gazdu, ali i dalje nisam gledao tko je s njim za stolom. I odjedanput se jedan tip digne, u crnom, ono, u košulji i sve, i kaže mi: „Gospodine Šiljac, ja ne znam hoćete li se Vi mene sjećati?“, a ja ga pogledam i kažem: „Marko?... Pa kako te se ne bih sjetio!“ I onda je i on zinuo kad sam rekao odmah i njegovo ime. Rekao sam mu još: „Ja tebe ogovaram i pljujem kad god stignem!“ (op.a. smijeh).

Spomenuo sam mu da se jako dobro sjećam i onog vremena kad je tek bio maturirao i otišao na bogosloviju, a ja sam se čudio kako ne dolazi na probe pa mi je jednog dana došla pošta i jedno pismo u kojem je pisalo: „Znam da se vjerojatno čudite što me nema, ali ja sam ovo ljeto osjetio poziv i otišao na bogosloviju.“ I to sam spremio, to pismo. Čuj, tako ti je to u životu, tko je pravi je pravi! Znadeš!

HRVATSKI HARMONIKAŠKI ORKESTAR
VALENTINA FIJAČKO, SOPRAN
MILICA HORVAT-DUNJKO, SOPRAN
UL. KRALJICE OLGE 6, 14.3.20
KARTE PO CENI OD 30KN POTRAŽITE NA OPATOVINI 11 ILI NA BLAGAJNI